

*Home is where I live inside my white powder dreams
Home was once an empty vacuum that's filled now
with my silent screams
Home is where the needle marks
Try to heal my broken heart
And it might not be such a bad idea if I never, if I never
went home again*

Het was Valentijnsdag. Hij belde me op mijn werk en zei dat hij een cadeautje voor me had dat niet kon wachten. Hij moest echt meteen komen. Het was ongeveer een uur na de lunch. We reden naar een nieuwbouwwijk met villa's aan het water en ik wist bijna zeker dat hij een kano voor me gekocht had zodat we konden gaan kanoën. Hij was een buitenmens. Hij parkeerde voor een huis aan het water. Op de steiger lagen twee kano's. We stapten uit, hij deed het hek open en liep voor me uit naar de voordeur. Daar stopte hij en hij haalde een envelop uit zijn zak.

Ik kreeg een sleutel.

Ik keek hem aan. Zijn blik was overdreven neutraal.

Mijn handen trilden. Hij ging achter me staan, sloeg zijn armen om me heen en bedekte mijn hand met de zijne toen ik de sleutel in het slot stak. Hij draaide hem om, nog steeds met mijn hand tussen zijn hand en de sleutel, duwde de deur open en tilde me op. Stapte over de drempel en zette me weer neer. Ik stond op mijn tenen, nog steeds met mijn armen om zijn nek. Ik kuste hem.

Dat ogenblik verdeelde mijn leven in voor en na. Het was ook het moment dat ik aan Karen moest denken. Het hadden alleen hij en ik moeten zijn, maar op dat moment wandelde ze mijn gedachten binnen. Het was alsof ze naast ons stond en naar ons keek.

Als Karen voor het eerst haar nieuwe huis binnenkomt ziet ze er gespannen uit, alsof ze zich net zo overweldigd voelt als ik wanneer ik me realiseer wat hij gedaan heeft. Ze lijkt te denken dat ze dit moment van geluk ergens halverwege de trap of hier beneden in de hal moet stoppen, het vast moet houden om zichzelf duidelijk te maken dat dit hier echt gebeurt.

Toen ik binnenkwam voelde ik me net zo. Een eigen huis was het voor mij helemaal.

'Alsjeblieft', zei hij. 'Of misschien moet ik welkom zeggen. Welkom thuis, zelfs.'

Ik keek hem aan. Hij knikte tevreden. Hij lachte, omhelsde me, hij leek mijn gezichtsuitdrukking grappig te vinden. Toen tilde hij me op

en droeg me naar boven. Ik keek om me heen, probeerde naar binnen te kijken in alle kamers die ik zag. Ik nam de meubels en het behang en de tapijten en de vloeren in me op. Ik sloot mijn ogen, hij legde me op een bed waar het plastic nog omheen zat in één van de kamers op de bovenverdieping en begon me uit te kleden terwijl hij vertelde over wat hij zag als zijn valentijnscadeautje.

Ik had een felroze bh en slipje aan en hij zei dat hij dat mooi vond.

Ik keek naar de rij ingebouwde garderobekasten naast het bed.

Ik vond het fijn.

Thuis bij Karen en Henry Hill hingen de garderobekasten vol met kleren en waren de bureauladen gevuld met sieraden. Henry had vijftien pakken die per stuk minstens duizend dollar kostten, dertig op maat gemaakte zijden overhemden, en meer dan twintig paar krokodillenleeren schoenen in verschillende kleuren, passend bij zijn jasjes en kasjmieren jacks. Karen bezat vier nertsbontjassen en ze had een hulp in de huishouding en een kindermisje. Alles in hun huis was voor hen geïmporteerd en op maat gemaakt. Dat was in de jaren zestig.

In het begin vond ik het vreselijk dat er altijd zoveel gewinkeld werd en dat er zoveel geld aan dingen uitgegeven werd. Nu was ik er gewend aan geraakt, ik was het fijn gaan vinden en er om gaan vragen. Ik fluisterde 'dankjewel' en hij antwoordde dat ik het waard was terwijl hij mijn polsen boven mijn hoofd bij elkaar hield en in me kwam precies zoals hij dat altijd deed en ik verschoof mijn onderlichaam een centimeter of twee precies zoals ik dat evenzo vaak eerder gedaan had, en ik vroeg me af hoe we het nog op deze manier konden doen.

Ik probeerde ons voor me te zien zoals we daar in bed lagen. Ik probeerde me te concentreren op mijn lichaam, probeerde me zo te bewegen dat hij echt precies zou voelen hoezeer ik dit waard was. Ik had me liever geconcentreerd op de totale tevredenheid die ik voelde over het feit dat ik was waar ik wilde zijn. Ik had zoiets gelezen in mijn horoscoop voor deze winter:

Je zult voelen dat je eindelijk daar bent waar je al zo lang hebt willen zijn.

Dit is de eerste dag.
Hij is net weg.

Ik ben alleen.

Ik sta in de keuken.

Het is ochtend en je zou kunnen zeggen dat mijn man naar zijn werk is gegaan. Voor hij de deur achter zich dichttrok riep hij: 'tot gauw'.

Natuurlijk, schat. Tot gauw.

Hier sta ik weer, in die welbekende stilte na de welbekende geluiden. Zijn stem, de deur, de auto, het grind buiten. Het glas in mijn hand in een perfecte boog door de lucht breekt tegen de tegels boven het aanrecht. Het geluid van water en glas tegen marmer en roestvrij staal.

Niet vergeten om te ruimen voor hij terugkomt.

Geluid is vanaf nu erg belangrijk.

Dat weet ik.

Ik loop de trap naar de bovenverdieping op en ga naar mijn badkamer.

Ik vind het nog steeds mooi klinken. Mijn badkamer.

Ik sta voor de spiegel. De gedachte komt niet voor de eerste keer bij me op, maar het is wel de eerste keer dat ik hem afmaak: ik begin er oud uit te zien. Ik begrijp dat het iedereen overkomt, dat iedereen voor de spiegel staat en met eigen ogen ziet dat hij oud begint te lijken. Vandaag overkomt het mij. Mijn gezicht is ouder geworden. Anderen hebben het vast allang opgemerkt. Ik ben altijd knap geweest, dat weet ik. Dat zeg ik niet om op te scheppen, het is een feit; ik heb altijd een goede botstructuur gehad, een goed gebit en mooie lippen, een mooie huid en mooi haar. Ik heb er altijd jong uit gezien.

Nu. Nu begint het verval. Er groeien haartjes op mijn kin en op mijn wangen. Ik trek ze uit met een pincet en epileer mijn wenkbrauwen, maar het worden er steeds meer en ze groeien sneller dan ik kan plukken.

Ik vraag me af wat er met me zal gebeuren als alles instort.

Ik vraag me af of hij het ook gezien heeft.

Dat is de keerzijde van een relatie met een man als John. Hij kan

iedereen krijgen. En wat hij ook zegt, ik betwijfel of hij me wil als ik oud en lelijk word.

Eén van de keerzijden.

Ik poets mijn tanden en knijp een sliert bleekgel in een houder die ik in mijn mond stop.

Ik scrub mezelf met nylon scrubhandschoenen en concentreer me op twee plekken cellulitis bovenaan mijn ene dij die me ochtend na ochtend vanuit de spiegel aanstaren. Ik ga voorzichtig over mijn hals, hard over mijn ellebogen, hard over mijn hielen, wrijf heen en weer over mijn armen, buik en borst en nog een keer heen en weer over mijn buik. Ik scheer me niet.

Ik concentreer me op het water in de douche dat alles wegspoelt. Water kan alles wat schaaft en knaagt wegspoelen en me veranderen in iemand die niet tegen deze dag, dit weekend opziet.

Aan de week denk ik nu niet.

Als het water heet genoeg is en de damp dicht genoeg kan alles verdwijnen.

De huid op mijn borst en wangen wordt vlekkerig donkerroze.

Maar dat zorgt er niet voor dat de deur daar beneden opengaat en ik zijn voetstappen weer op de trap hoor.

Ik draai de kraan dicht. De badkamer is warm en vochtig door de damp. Ik zet de airconditioning aan, wikkel mijn haar in een handdoek, spuug de houder uit in de wasbak, spoel mijn mond en poets mijn tanden nog eens; voorzichtig zodat het glazuur niet beschadigt.

Achter mijn wasbak zit een kartonnen doosje vastgeplakt met een strip pillen erin.

Hij verstopt wapens, jij verstopt de pil, zei Linda eens en het speelt me dat ik het aan haar verteld had. Je moet nooit iets zeggen. Dat is regel nummer één. Mensen kunnen dicht bij je staan, maar niet zó dichtbij.

Ik gebruik het pincet om de pillen tevoorschijn te halen. Ik druk er één uit de strip, slik hem door met water uit de kraan en stop de strip terug in het doosje. Leg het pincet terug in een Japans doosje dat het met vier andere pincetten en een wimpertang deelt. Het was verdomd stom om het aan Linda te vertellen. Zo onnodig. Sommige dingen zijn té belangrijk, sommige dingen kan je met niemand delen. Andere mensen hadden dat al lang begrepen, maar ik ben naïef. Ik moet nabijheid op een andere manier leren bekijken.

Ik smeer mezelf in en trek een korte trainingsbroek aan. Ik vind dat mijn benen er mooi in uit komen. Ik borstel mijn haar niet, maar doe het zo in een staart.

Ik doe geen make-up op.

Ik loop door de hal naar de slaapkamer waar John zoals gewoonlijk zijn kant van het bed perfect heeft opgemaakt. Er zit een duidelijke afdruk op de plek waar hij gezeten heeft om zijn schoenen aan te trekken. Op de grond staan een schoenendoos met vloeipapier erin en twee tassen van een sportwinkel. Hij heeft altijd een nieuw trainingspak en nieuwe sportschoenen aan als hij op pad gaat. Wat tegenwoordig steeds minder gebeurt. Ik begrijp eigenlijk niet waarom hij het doet, ik geloof niet dat het echt nodig is. Ik ben bang dat het niet nodig is, maar dat hij het toch doet. Ik ben bang dat hij het voor de kick doet.

Ik vraag hem nooit naar zijn werk. Ook niet naar zijn geld.

Ik ga naar zijn badkamer. De wasmand is halfvol.

Ik pak een T-shirt dat tot halverwege mijn dijen reikt. Als ik het aan heb zie je maar een klein stukje van de trainingsbroek. Eigenlijk is het hier nog te vroeg voor, eigenlijk moet ik niet voor morgen in de wasmand kijken, maar er is deze keer iets anders dan anders. Ik verneder mezelf nu al, verneder mezelf met vieze was. Hij vindt het schattig. Als hij thuiskomt en me op de bank ziet zitten met zijn kleren aan nadat ik een hele nacht op hem heb zitten wachten. 'Je bent lief', zegt hij. Ik vind het helemaal niet lief. Het is wanhopig, het is ziek. Ik pak een boxershirt, leg hem weer terug en doe de wasmand dicht. Ik wou dat ik niet nog een keer door de slaapkamer hoefde. Ik kijk niet naar de schoenendoos.

Ik loop terug door de hal, de trap af, naar de keuken, en zet een kopje onder het koffiezetapparaat.

Ik druk op de knop en wil bijna de radio aanzetten, maar op het laatste moment lukt het me om mezelf tegen te houden. Even geen radio nu. Geen tv, geen nieuws.

Een kopje koffie, twee mobieltjes, een gewone draadloze telefoon en een pakje sigaretten. Ik houd alles in mijn handen.

Ik duw de buitendeur open, zijn golfclubs liggen in hun tas in de hoek bij de deur en precies als ik naar buiten stap, jogt de buurman langs ons hek.

De geur van sering in de lucht.

Hij is arts.

Ik zet mijn kopje neer en probeer een sigaret aan te steken zonder de telefoons te laten vallen. Ik moet ze overal mee naar toe nemen, ik heb de hoop wat die dingen betreft nog niet opgegeven. Ik denk de hele tijd aan het geluid van rinkelende telefoons, wacht erop. Ik ben er klaar voor.

Hij heeft hardlooptkleden aan. Hij stopt en beweegt wat op de plaats, stretcht en roept naar me over het hek.

‘Alles goed?’

Ik knik.

‘En jij blijft hier?’

Hij heeft John zien vertrekken.

Hij heeft hem zijn tas in de auto zien leggen en hem de auto zien instappen.

Blijft hier.

Ik knik nogmaals, glimlachend. Ik kan me niet herinneren hoe hij heet.

Ik zie nu pas hoe eenzaam mijn Camaro eruitziet op de oprit. Ik vraag me af of hij het ook ziet. De bandensporen ernaast. Grind en dennenappels.

Ik schaam me omdat hij me op dit tijdstip ziet roken. Ik rook altijd bij deze gelegenheden. Dat doen de anderen ook. En daarna kost het weken om weer te stoppen. Ik zeg dat ik zijn naam vergeten ben en hij zegt dat hij Thomas heet. Hij blijft stretchen, zijn armen rond de stam van een den. De schors laat een afdruk achter op zijn onderarmen als hij loslaat. Hij zegt dat we eens een avond langs moeten komen om te barbecueën voor ze naar de scherenkust vertrekken, dan zwaait hij en rent verder.

Ik vraag me af wat hij denkt.

Waar zouden we over moeten praten?

De rook trekt in mijn T-shirt. Johns T-shirt.

Ik gooi de peuk in mijn rododendron en ga weer naar binnen. Er liggen heel wat peuken daar bij die struik. Hoe vaak ben ik al niet begonnen en weer gestopt. De nicotine begint te werken als ik over de drempel stap. Het verhoogt het gevoel. Ik woon hier nu meer dan anderhalf jaar, maar nog steeds heb ik dat gevoel als ik thuiskom. Het is perfect.

Ik houd van mijn huis en ik houd van hem omdat hij het mij gegeven heeft.

Meer heb ik niet nodig, houd ik mezelf voor.

Mijn eerste echte vriendje beloofde dat hij een huis van schelpen voor me zou bouwen. Mijn tweede vriendje beloofde me een huis aan zee. John heeft me nooit iets beloofd.

Ik wilde iemand die voor me zorgde.

Iedereen voor hem zei dat ze voor me zouden zorgen, ze beloofden het zonder dat ik er om vroeg, maar geen van hen deed het ook echt. Ze zeiden van alles en dan stond ik daar met mijn hele hebben en houwen. John kocht verdomme een huis. En ik vind het nog steeds prima. Zelfs op zulke dagen, of eigenlijk vooral op zulke dagen. Op zulke dagen houdt het huis me op de been. Ik ben binnen. Ik bekijk alles en raak alles, elk detail aan. Ik ga met mijn vingers over het behang in de hal. Ik loop door de kamers en wacht op de momenten dat het licht verandert en alles nog mooier wordt.

Of een huis nieuw was boeide me nooit, maar John houdt van alles wat nieuw is. Linda en Therese ook. Ik houd juist van oude dingen, maar dat maakt niet uit. Bij hem maakt zoiets niets uit. Ik vind het geweldig dat hij me dit gegeven heeft. De plafonds met ingebouwde lampen. De keuken met kookeiland en alles in roestvrij staal. Het terras. Het eiken parket op de benedenverdieping. De trap naar boven. De trapleuning. De vloerbedekking in de slaapkamer. De badkamers. De vloerverwarming. De bedden. Het uitzicht op de dennen. Ik vind het allemaal geweldig.

Ik lees in de *Cosmopolitan* een artikel over de erogene zones van de man. Ik lig languit met het tijdschrift tegen mijn borst geleund en met mijn voeten op een kussen. De bekleding van de bank schuurt tegen mijn rug, waar mijn shirt uit mijn broek steekt.

Op de andere bank ligt Big te slapen.

Ik zie haar tussen de orchideeën door die in een schaal op de salontafel tussen ons staan. Ze beweegt en stoot geluidjes uit, haar neus trilt. Ze droomt.

Ik leg het tijdschrift weg en sta op. Als ik haar riem van de haak bij de deur pak wordt ze wakker en komt ze kwispelend naar me toegelopen. Ze pakt de riem tussen haar tanden en we stappen over een

paar schoenen die nog op de mat bij de voordeur staan.

We gaan de deur uit, naar buiten, door het hek.

Als we de weg opgaan rijdt Thomas net zijn oprit af. Hij zwaait en ik voel zijn ogen in de achteruitkijkspiegel als hij ons voorbijrijdt richting snelweg. Hij heeft een Volvo V70. Ik vraag me af of zijn vrouw hem 'dokter' noemt. En of hij dat opwindend of gênant vindt. Ik vraag me af of ze met elkaar naar bed gaan, hoe vaak, hoe lang en wat ze dan doen. Neemt hij haar van achter of zit zij bovenop? Doen ze het in de badkamer? Vindt hij het fijn om haar te beffen? Is het raar om zo over anderen na te denken, over mensen die je niet kent, mensen die je nauwelijks spreekt?

John vertrok op een vrij ongewone manier, en ik geloof dat ik me daar toch een beetje ongerust over maak. Hij omhelsde me en kustte me een paar keer, hield mijn gezicht in zijn handen en kustte me op mijn voorhoofd en op mijn haar, drukte me tegen zich aan. Ik vind het heerlijk als hij mijn voorhoofd en mijn haar kust. Ik vind het geweldig dat hij nog steeds de dingen doet waarvan hij weet dat ik ze lekker vind. Hij vindt lekker wat ik lekker vind. Mijn lichaam was roerloos. Hij had een tas in zijn ene hand. Hij was voorbereid zoals hij anders bijna nooit is. Mijn gezicht was uitdrukingsloos. Ik was stil.

Vroeger zouden we ruzie gemaakt hebben. Hij zou zijn weggereden en ik zou hem achterna gerend zijn. Je wist waar je aan begon, zei hij elke keer als hij vertrok, en natuurlijk was dat waar. Een klassiek antwoord. Iedereen kent de films. Je wist dat je niet zomaar een relatie met zomaar iemand aanging. Hij heeft nooit verzwegen wie hij was, behalve misschien helemaal in het begin, maar wie zou dat niet gedaan hebben.

Nu zijn zijn verdwijningen routine geworden, we doen het altijd volgens dezelfde routine.

Ten eerste weet ik het altijd pas kort van tevoren. Een snel afscheid zonder tijd voor vragen. Snelle uitwisseling van zo weinig mogelijk informatie. Selectieve communicatie, eventueel. Als hij vindt dat het nodig is. Eventueel een mobieltje – en in het begin belde hij ook echt – eventueel een paar sleutels, eventueel een pieper, eventueel Gmail-adressen die hij op een post-it schrijft die ik van hem voor ons moet bewaren, eventueel een extra tas in de hal of een tas die ik ergens in de stad of bij een vriend neer moet zetten. Meer dan dat kan ik nooit doen. Ik wil niks weten, ik wil hier niks mee te maken hebben.

Big heeft de riem nog steeds in haar bek als we weer binnenkomen. In de hal laat ze hem los. Er zit kwijl op de plek waar haar tong zat, en nu zit er een natte plek op de tegelvloer.

Mijn gewone mobieltje gaat.

Dat is zo goed aan die prepaid-telefoons die hij me geeft; ik hoef me nooit in te beelden dat hij het is als mijn gewone telefoon gaat, ik hoef

geen hoop en daarna teleurstelling te voelen. Niet dat ik ze daarom krijg, trouwens.

Het is Therese.

Ze vraagt hoe het met me gaat en ik zeg dat John ziek is. Zij zegt ietwat opgelucht dat het met Alex ook niet goed gaat en dat we dus kunnen afspreken dit weekend, alleen wij en de meisjes. Ik zeg dat ik denk dat John koorts heeft en verzorgd moet worden en dat ik dus het hele weekend thuis ben. Zij zegt dat ze het zat is om voor Alex te zorgen en dat ze dus misschien wel langs kan komen. Ik vraag of hij dan niet chagrijnig wordt, en zij zegt dat dat haar niks kan schelen omdat hij deze zomer al zo vaak ziek geweest is. Hij zou eens naar de dokter moeten gaan.

Ik hoor hoe we klinken.

Het idee dat er een buitenstaander meeluistert. Die paranoia verpest alle gesprekken. Misschien is Alex wel echt ziek.

Misschien is John wel alleen op stap.

Misschien is hij helemaal niet aan het werk.

Ik weet niet waarom ik dat denk.

Henry Hill had een hele hoop flats en plaatsen om naar toe te gaan. Als het tussen hem en Karen niet goed ging, ging hij naar Lin. Dat gebeurde vaak, hij en Karen maakten vaak ruzie. Hij vond dat hij altijd zo onder druk stond en dat ze alleen maar naar hem schreeuwde, maar zij kwam nooit op de gedachte dat hij vreemdging tot het feit zich als een klap in haar gezicht aan haar presenteerde. Ze had alle tekens genegeerd.

Toen ze erachter kwam probeerde ze hem ermee op te laten houden. Zij bad en ze smeekte, hij gooide de deur in haar gezicht dicht. Zij gooide alle autosleutels weg en hij belde iemand om hem op te komen halen. Soms wilde Lin meer dan alleen wat gestolen uren van Karen en haar gezin. Dan stuurde hij haar naar Las Vegas of Bermuda en beloofde dat hij haar achterna zou komen.

De keren dat hij niet kwam bleef ze een week extra en zorgde ze voor een zo hoog mogelijke hotelrekening.

Karen schikte zich na een tijdje in deze regeling. Henry was nog steeds gul, aantrekkelijk en grappig en als hij bij haar was, was hij meestal nuchter en zorgde hij voor de kinderen. Ze realiseerde zich dat ze toch nog steeds het beste kreeg dat hij te bieden had en dat ze deze

situatie het best zo kon bekijken, want wat hij ook deed, ze wilde hem nog steeds.

Ze bedacht dat als ze een lijst zou maken van de plus- en minpunten van hun huwelijk, het op papier zou lijken alsof ze beter bij hem weg kon gaan. Maar ze voelde zich altijd tot hem aangetrokken. Wanneer ze een tijdje niet bij elkaar waren dacht ze alleen maar aan hem, praatte alleen maar over hem. Ze bedacht dat Lin voornamelijk zijn slechte kanten te zien zou krijgen terwijl zij al het goede kreeg.

Haar moeder vond dat hij haar gehersenspoeld had, dat ze bezeten was, maar zij vond dat hij haar grote liefde was en dat dat alles waard was.

Ik hoor niet wat Therese zegt omdat Big jankt en blaft.
Ze heeft honger.

Therese praat over Alex.

Ik vul de waterbak van de hond met water uit de kraan. De telefoon heb ik tegen mijn schouder geklemd, twee keer laat ik hem bijna vallen in de wasbak.

Ik pak de zak met hondenvoer uit de kast, vette brokken die in haar etensbak kletteren, en die lucht. Ze eet zo snel. Als ze klaar is ligt de helft op de grond en in de waterbak.

Ik ruim het op.

Ik ververs het water nog een keer.

Thereses stem komt niet echt bij me binnen. Ze vraagt of ik gegeten heb en ik zeg: 'nee'. Big schuifelt terug naar haar lievelingsplekje op de bank, legt haar kop op haar poten en kijkt me aan.

Ik hang op, pak de afstandsbediening en zet de televisie aan. Usher krijgt een sms'je van R. Kelly op hetzelfde moment dat mijn gewone mobieltje piept. Ik haat die geluiden en dat getril. Het is nooit het goede gesprek, nooit het goede sms'je.

Therese 22-juni 11:03: Kom nu naar je toe met sushi

Fout.